

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
10010 Zagreb, Turinina 3

Poslovni broj: P-2096/2023-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

R J E Š E N J E

I

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu Berislavu Zaninoviću, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužiteljice Vlaste Srketić iz Lučkog, Franje Puškarića 94, OIB: 82574157666, koju zastupa opunomoćenik Hrvoje Škalić, odvjetnik u Zagrebu protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, koju zastupa opunomoćenica Petra Vataavuk, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 13. travnja 2026., u nazočnosti tužitelja, opunomoćenika tužitelja te opunomoćenice tuženika, temeljem odredbe čl. 335. st. 4. ZPP-a, 25. svibnja 2026.

r i j e š i o j e

Dopušta se preinaka tužbe sukladno podnesku tužitelja od 3. ožujka 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 isplatiti tužitelju SRKETIĆ VLASTA, F. PUŠKARIĆA 94, LUČKO, OIB: 82574157666 iznos koji se odnosi na preplatu zbog ništetne ugovorne odredbe kojom je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak (CHF) od 2.709,07 EUR, s pripadajućim zateznim kamatama tekućim na iznos:

- 0,38 EUR (slovima: tridesetosam centi) od 31. ožujka 2007.
- 0,51 EUR (slovima: pedesetjedan cent) od 29. veljače 2008.
- 3,38 EUR (slovima: tri eura i tridesetosam centi) od 31. ožujka 2008.
- 1,80 EUR (slovima: jedan euro i osamdeset centa) od 9. listopada 2008.
- 10,12 EUR (slovima: deset eura i dvanaest centi) od 4. studenoga 2008.
- 10,12 EUR (slovima: deset eura i dvanaest centi) od 4. studenoga 2008.
- 5,89 EUR (slovima: pet eura i osamdesetdevet centi) od 4. prosinca 2008.
- 13,90 EUR (slovima: trinaest eura i devedeset centi) od 31. prosinca 2008.
- 15,58 EUR (slovima: petnaest eura i pedeset osam centi) od 16. veljače 2009.

- 16,29 EUR (slovima: šesnaest eura i dvadeset devet centi) od 28. veljače 2009.
- 12,88 EUR (slovima: dvanaest eura i osamdesetosam centi) od 9. travnja 2009.
- 12,47 EUR (slovima: dvanaest eura i četrdeset sedam centi) od 15. svibnja 2009.
- 9,92 EUR (slovima: devet eura i devedesetdva centa) od 15. lipnja 2009.
- 11,60 EUR (slovima: jedanaest eura i šedeset centi) od 10. srpnja 2009.
- 8,64 EUR (slovima: osam eura i šezdesetčetri centa) od 12. kolovoza 2009.
- 11,18 EUR (slovima: jedanaest eura i osamnaest centi) od 15. rujna 2009.
- 8,83 EUR (slovima: osam eura i osamdesettri centa) od 13. listopada 2009.
- 9,30 EUR (slovima: devet eura i trideset centi) od 31. listopada 2009.
- 9,79 EUR (slovima: devet eura i sedamdesetdevet centi) od 11. prosinca 2009.
- 13,72 EUR (slovima: trinaest eura i sedamdeset dva centa) od 11. siječnja 2010.
- 16,55 EUR (slovima: šesnaest eura i pedeset pet centa) od 11. veljače 2010.
- 15,71 EUR (slovima: petnaest eura i sedamdesetjedan cent) od 12. ožujka 2010.
- 18,46 EUR (slovima: osamnaest eura i četrdesetšest centi) od 13. travnja 2010.
- 20,21 EUR (slovima: dvadeset eura i dvadesetjedan cent) od 11. svibnja 2010.
- 23,78 EUR (slovima: dvadesettri eura i sedamdeset osam centi) od 15. lipnja 2010.
- 33,08 EUR (slovima: tridesettri eura i osam centi) od 30. lipnja 2010.
- 25,46 EUR (slovima: dvadesetpet eura i četrdesetšest centi) od 10. kolovoza 2010.
- 39,14 EUR (slovima: tridesetdevet eura i četrnaest centi) od 14. rujna 2010.
- 33,36 EUR (slovima: tridesettri eura i tridesetšest centi) od 18. listopada 2010.
- 35,71 EUR (slovima: tridesetpet eura i sedamdesetjedan cent) od 15. studenoga 2010.
- 44,70 EUR (slovima: četrdesetčetri eura i sedamdeset centi) od 16. prosinca 2010.
- 40,36 EUR (slovima: četrdeset eura i tridesetšest centi) od 16. veljače 2011.
- 40,36 EUR (slovima: četrdeset eura i tridesetšest centi) od 16. veljače 2011.
- 44,08 EUR (slovima: četrdesetčetri eura i osam centi) od 14. ožujka 2011.
- 42,01 EUR (slovima: četrdesetdva eura i jedan cent) od 18. travnja 2011.
- 48,12 EUR (slovima: četrdesetosam eura i dvanaest centi) od 13. svibnja 2011.

- 58,78 EUR (slovima: pedesetosam eura i sedamdesetosam centi) od 14. lipnja 2011.
- 67,76 EUR (slovima: šezdesetsedam eura i sedamdesetšest centi) od 15. srpnja 2011.
- 81,32 EUR (slovima: osamdesetjedan euro i tridesetdva centa) od 16. kolovoza 2011.
- 60,89 EUR (slovima: šezdeseteura i osamdeset centi) od 16. rujna 2011.
- 54,84 EUR (slovima: pedesetčetri eura i osamdesetčetri centa) od 13. listopada 2011.
- 54,90 EUR (slovima: pedesetčetri eura i devedeset centi) od 14. studenoga 2011.
- 55,58 EUR (slovima: pedesetpet eura i pedesetosam centi) od 14. prosinca 2011.
- 63,17 EUR (slovima: šezdesettri eura i sedamnaest centi) od 14. veljače 2012.
- 61,78 EUR (slovima: šezdesetjedan euro i sedamdeset osam centi) od 19. ožujka 2012.
- 61,20 EUR (slovima: šezdesetjedan euro i dvadeset centi) od 16. travnja 2012.
- 62,25 EUR (slovima: šezdesetdva eura i dvadesetpet centa) od 14. svibnja 2012.
- 63,76 EUR (slovima: šezdesettri eura i sedamdesetšest centi) od 18. lipnja 2012.
- 61,50 EUR (slovima: šezdesetjedan euro i pedeset centi) od 19. srpnja 2012.
- 61,50 EUR (slovima: šezdesetjedan euro i pedeset centi) od 19. srpnja 2012.
- 60,86 EUR (slovima: šezdeset eura i osamdesetšest centi) od 16. kolovoza 2012.
- 56,74 EUR (slovima: pedesetšest eura i sedamdesetčetri centa) od 17. rujna 2012.
- 61,17 EUR (slovima: šezdesetjedan euro i sedamnaest centi) od 15. listopada 2012.
- 62,75 EUR (slovima: šezdesetdva eura i sedamdesetpet centi) od 19. studenoga 2012.
- 61,36 EUR (slovima: šezdesetjedan euro i tridesetšest centi) od 17. prosinca 2012.
- 57,43 EUR (slovima: pedesetsedam eura i četrdesettri centa) od 16. siječnja 2013.
- 59,16 EUR (slovima: pedesetdevet eura i šesnaest centi) od 15. veljače 2013.
- 60,85 EUR (slovima: šezdeset eura i osamdesetpet centi) od 20. ožujka 2013.
- 62,80 EUR (slovima: šezdesetdva eura i osamdeset centi) od 17. travnja 2013.
- 55,98 EUR (slovima: pedesetpet eura i devedesetosam centi) od 17. svibnja 2013.
- 55,85 EUR (slovima: pedesetpet eura i osamdesetpet centi) od 19. lipnja 2013.

- 55,82 EUR (slovima: pedesetpet eura i osamdesetdva centa) od 19. srpnja 2013.
- 57,43 EUR (slovima: pedesetsedam eura i četrdesettri centa) od 21. kolovoza 2013.
- 58,38 EUR (slovima: pedesetosam eura i tridesetosam centi) od 19. rujna 2013.
- 59,45 EUR (slovima: pedesetdevet eura i četrdesetpet centi) od 21. listopada 2013.
- 62,46 EUR (slovima: šezdesetdva eura i četrdesetšest centi) od 17. prosinca 2013.
- 59,41 EUR (slovima: pedesetdevet eura i četrdesetjedan cent) od 16. siječnja 2014.
- 62,23 EUR (slovima: šezdesetdva eura i dvadesettri centa) od 3. veljače 2014.
- 62,32 EUR (slovima: šezdesetdva eura i tridesetdva centa) od 3. veljače 2014. do isplate po stopi koja se određuje do 30. lipnja 2013. prema čl. 29. st.2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08 i 125/11) po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. srpnja 2013. do 31. srpnja 2015. prema čl.12a. st.2. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi po referentnoj stopi uvećanoj za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. prema čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15) uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do konačne isplate prema članku čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22) po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732 naknaditi tužitelju SRKETIĆ VLASTA, F. PUŠKARIĆA 94, LUČKO, OIB: 82574157666 prouzročeni parnični trošak u iznosu od 1.375,00 eura (slovima: tisuću tristo sedamdesetpet eura) sa zateznom kamatom od 25. svibnja 2026. pa do isplate, u roku od 15 dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 812,50 eura (slovima: osamstodvanaest eura i pedeset centi) zajedno s pripadajućim zateznim kamatama.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka s pripadajućim kamatama.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da su tužitelj i tuženik sklopili su 26 siječnja 2007. Ugovor o kreditu broj 9012248739 (dalje u tekstu „Ugovor o kreditu“). Ugovorom o kreditu ugovoreno je da će Tuženik staviti na raspolaganje Tužitelju iznos od 18.080,45 CHF

u kunsjoj protuvrijednosti. Nadalje, Ugovorom o kreditu ugovorena je promjenjiva kamatna stopa koja je na dan sklapanja Ugovora o kreditu iznosila 5,10 % godišnje, a koja se kamatna stopa mijenja jednostranom odlukom Tuženika. Tužiteljjev zahtjev za isplatu proizlazi iz pravomoćne presude u postupku kolektivne zaštite koji se protiv Tuženika vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu poslovni broj P-1401/12. Citiranom presudom od 4. srpnja 2013. utvrđeno je kako je Tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita na način da je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke te je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. navedena prvostupanjska presuda potvrđena je u odnosu na dio tužbenog zahtjeva o ništetnosti promjenjive kamatne stope, ali je preinačena u odnosu na valutnu klauzulu. Presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 je u citiranom dijelu potvrđena i presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. Nadalje, stav da su ništetne odredbe ugovora o kreditu kojima se kamatna stopa mijenja temeljem jednostrane odluke potvrdio je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi i rješenju poslovni broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. te Ustavni sud Republike Hrvatske odlukom broj U-III-2521/215, U-III-2536/215, U-III-2547/215, U-III-2565/215, U-III-2603/215, U-III-2604/215, U-III-2605/215 od 13. prosinca 2016. U odnosu na ništetnost CHF tečaja prvostupanjska presuda potvrđena je i presudom Visokog Trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018. kao i u presudi i rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2221/18-11 od 03. rujna 2019. (prvostupanjska presuda dalje u tekstu: „kolektivna presuda“). Sukladno članku 118. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 41/14 i 110/15, dalje u tekstu: „Zakon o zaštiti potrošača“), odluka donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača, obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem Tuženika. Obzirom da je ugovor o kreditu sklopljen 26 siječnja 2007. kolektivna presuda obvezuje i u ovome postupku. Dakle, nije sporno kako je ugovaranje zaštitne klauzule u valuti CHF ništetno, odnosno ugovorna odredba kojom se ugovara vezanje iznosa kredita u CHF nije valjana pa se smatra kao da nikada nije niti ugovorena. Imajući u vidu da je Tuženik Tužitelju isplatio iznos kredita po Ugovoru o kreditu u valuti HRK, smatra se kako je predmetni ugovor o kreditu od samog potpisivanja bio ugovor u kojem je ugovorena valuta HRK. Naime, valutna klauzula je tzv. zaštitna klauzula. Njena funkcija je „čuvanje“ i vjerovnika (u ovom slučaju Tuženika) i dužnika (u ovom slučaju Tužitelja) od aprecijacije i deprecijacije domaćeg tečaja, odnosno devalvacije i hiperinflacije. U Republici Hrvatskoj sredstvo plaćanja je hrvatska kuna. Sva plaćanja pa tako i iznos Ugovora o kreditu koji je Tuženik isplatio Tužitelju te anuiteti koje je Tužitelj plaćao Tuženiku, plaćaju se isključivo u hrvatskim kunama. Valutna klauzula služi zaštitnoj funkciji prilikom koje se vrijednost anuiteta veže uz stranu valutu te ukoliko nastupi aprecijacija i deprecijacija domaćeg tečaja, radi se korekcija prema vrijednosti strane valute. Međutim, u predmetnoj pravnoj stvari to se nije dogodilo. Hrvatska kuna kao valuta je ostala stabilna dok je vrijednost CHF oscilirala i aprecirala. U tome trenutku Tuženik je bio dužan izvršiti korekciju iznosa u CHF valuti, a ne u hrvatskoj kuni. Radi lakšeg i jednostavnijeg prikaza, Tužitelj navodi hipotetski primjer: Iznos mjesečnog anuiteta je 2.000,00 HRK, a tečaj CHF/HRK je 1/4 (dakle anuitet od 2.000,00 HRK iznosi 500 CHF). U trenutku kada je tečaj CHF/HRK porastao na 1/5, „novi“ iznos anuiteta i dalje iznosi 2.000,00 HRK (budući da nije došlo

do promjene vrijednosti domaće valute), ali iznos u stranoj valuti iznosi 400 CHF (umjesto 500 CHF, jer je strana valuta aprecirala). Navedeni primjer je točan i zakonit način primjene valutne klauzule. Tuženik je u ovom hipotetskom primjeru, a što je nesporno iz dokumentacije koja se nalazi u spisu, u trenutku porasta tečaja CHF/HRK na 1/5 povećao iznos anuiteta na 2.500,00 HRK tj. 500 CHF. Dakle, Tuženik je promijenio iznos domaće valute dok iznos strane valute nije mijenjan, iako se vrijednost domaće valute nije mijenjala. U prilog navedenom primjeru citira se dio odluke Ustavnog suda broj U-I-392/2011 od 13. prosinca 2016., a kojom je odlučeno o ustavnosti odredaba Zakona o obveznim odnosima u pitanju ugovaranja valutne klauzule. „na taj način ugovorne strane otklanjaju mogućnost da bi zbog moguće značajnije promjene vrijednosti domaće valute, njezinom deprecijacijom ili aprecijacijom, o dospelju bila narušena jednakost uzajamnih davanja.“ Dakle, prethodno izneseni dio odluke Ustavnog suda ide u prilog tvrdnjama Tužitelja jer je u citiranoj odluci pravilno zaključeno kako je jedina funkcija valutne klauzule zaštitna funkcija, odnosno očuvanje jednake vrijednosti činidaba, iz čega proizlazi da je ugovaranje valutne klauzule i njezina implementacija na način na koji je to Tuženik činio ništetna. Slijedom navedenog, Tuženik je ništetnim (i pogrešnim) ugovornim odredbama koje se tiču valutne klauzule naplatio Tužitelju iznose mjesečnih anuiteta koji su višestruko veći od ugovorenih. Izračun iznosa glavnice kredita i anuiteta koje je Tužitelj bio dužan plaćati u hrvatskim kunama prikazan je u tablicama u prilogu tužbe. Slijedom svega navedenog, Tužitelj predlaže naslovnom sudu, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača, a po provedenom dokaznom postupku, usvojiti tužbeni zahtjev i naložiti tuženiku da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka s pripadajućim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva te je istaknuo prigovor zastare. Oспорava doseg presude u kolektivnom sporu. Ukazuje da je dopušteno ugovoriti valutnu klauzulu i da je ista valjana. Navodi da je javni bilježnik sukladno čl. 57. Zakona o javnom bilježništvu morao strankama objasniti smisao i posljedice posla, kao i da je tužitelj mogao izabrati kredit u nekoj drugoj valuti. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka uz zatražene zatezne kamate.

3. Ukazuje se da je tužitelj podneskom od 3. ožujka 2026. uredio tužbeni zahtjev sukladno provedenom financijskom vještačenju a tuženik se takvoj preinaci nije protivio. Ukazuje se da je na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 26. studenoga 2021. posl. br. Su IV – 162/2021 zaključeno je da je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem stoga je sud odlučio kao u izreci rješenja.

4. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid i pročitao dopis (list 7 spisa), pregled uplata po kreditu (list 8-9 spisa), plan otplate (list 10-12 spisa), knjigovodstvena kartica (list 13-29 spisa), otplatna kartica (list 30-33 spisa), prijedlog za glavni upis (list 34-35 spisa), zahtjev klijenta (list 36 spisa), izračun prijevremene otplate (list 37 spisa), potvrda (list 38 spisa), izvadak (list 39-40 spisa), dopis (list 41 spisa), preslika ugovora (list 42-45 spisa), otplatna tablica (list 48-49 spisa), objava (list 66 spisa), nalaz i mišljenje vještaka (list 80-86 spisa), očitovanje (list 98-99 spisa) i saslušao tužiteljicu kao stranku (list 112-113 spisa).

5. Među strankama nije sporno da su tužitelj, kao korisnik kredita, i tuženik, kao kreditor, zaključili navedeni Ugovor o kreditu, kojim je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 18.080,45 CHF po srednjem tečaju tuženika, a kojim je ugovorena redovna kamatna stopa od 5,10% godišnje koja je tijekom otplate promjenjiva sukladno odluci tuženika, s rokom otplate od 84 mjeseca dok nije sporno da je isti otplaćen. Sporno je je li ništetna odredba čl. 6. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te je sporno pripada li u tom slučaju tužitelju utuženi iznos na ime razlike u obračunatim anuitetima, do koje razlike je došlo radi primjene takvih ugovornih odredbi. Također je sporno je li u konkretnom slučaju je li nastupila zastara tražbine, ima li tužitelj status potrošača je li se o uvjetima ugovora pregovaralo, dužna pažnja tužitelja prilikom zaključenja ugovora i je li tuženik poštteni stjecatelj.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja postavljen u podnesku od 22. travnja 2025. u cijelosti osnovan.

7. Prvenstveno valja istaknuti kako je presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03., u daljnjem tekstu: ZPP) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZPP/07. Isto tako, presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 04. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske, posl. br. Revt-249/14 od 09. travnja 2015. utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenu na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača. Odredbom čl. 502.c ZPP propisano da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz kolektivne tužbe (iz čl. 502.a st. 1. ZPP) ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u

parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati. S tim u vezi valja napomenuti da se pojam naknade štete u smislu čl. 502.c ZPP treba tumačiti u smislu uklanjanja posljedica povrede, pa time i prava tražiti vraćanje onog što je stečeno zbog takve povrede, na što upućuje i činjenica da je izmjenama i dopunama ZPP-a (Narodne novine, broj 70/19.) izmijenjen i sadržaj navedene odredbe članka 502.c na način da je sada i izričito propisano da se fizičke i pravne osobe mogu pozvati na pravno utvrđenje iz postupaka po kolektivnoj tužbi i u parnicama radi isplate. Stoga je ovaj sud vezan za utvrđenja iz navedenih presuda. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019. Imajući na umu da je Ugovor o kreditu, između tužitelja i tuženika sklopljen upravo u razdoblju koje je obuhvaćeno presudama donesenima u postupcima pokrenutima radi zaštite kolektivnih interesa potrošača, to je sud, sukladno navedenim zakonskim odredbama, vezan za pravna utvrđenja iz citiranih presuda.

8. U konkretnom slučaju, uvidom u Ugovor o kreditu broj 9012248739 (list 42 - 45 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 26. siječnja 2007. između ovdje tuženika kao kreditora i ovdje tužitelja kao korisnika kredita. Nadalje, istim ugovorom je čl. 1. određen iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti od 18.080,45 CHF po srednjem tečaju tuženika, a čl. 4. je ugovorena redovna kamatna stopa od 5,10% godišnje koja je tijekom otplate promjenjiva sukladno odluci tuženika dok je čl. 4. određen rok otplate od 84 mjeseca. Člankom 2.1. ugovora određena je namjena kredita i to za kupovinu vozila dok je člankom 6.2. ugovora određeno da se kredit otplaćuje u jednakim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju tuženika za CHF važećem na dan plaćanja. Iz navedenog je razvidno da su tuženik i tužitelj sklopili navedeni ugovor, a uzevši u obzir datum sklapanja ugovora i njegov gore navedeni sadržaj, razvidno je da se na konkretni ugovor mogu primijeniti utvrđenja iz citiranih presuda.

9. Tužitelj ima pravni interes tražiti utvrđenje ništetnosti predmetnih ugovornih odredaba, neovisno o tome što je sud vezan za utvrđenje iz gore navedenih presuda. Tužitelj kao ugovorna strana predmetnog Ugovora o kreditu ima pravo tražiti utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe sukladno odredbi čl. 327. st. 1. ZOO, u svezi odredbe čl. 322. ZOO. Ovo i iz razloga jer je tuženik osporio u cijelosti pravnu osnovu tužbe.

10. Ukazuje se na čl. 12. ZPP koji određuje da kad odluka suda ovisi o prethodnom rješenju pitanja postoji li neko pravo ili pravni odnos, a o tom pitanju još nije donio odluku sud ili drugo nadležno tijelo (prethodno pitanje), sud može sam riješiti to pitanje ako posebnim propisima nije drugačije određeno. To u konkretnom slučaju znači da pitanje ništetnosti čl. 6.2. Ugovora o kreditu ovaj sud može raspraviti kao prethodno pitanje.

11. Ukazuje se da Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05 – dalje ZOO) u čl. 328. određuje da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Slijedom navedenog tužitelj može tražiti da se pitanje ništetnosti čl. 4. i čl. 6.2. Ugovora o kreditu raspravi bilo kao samostalan tužbeni zahtjev bilo kao prethodno pitanje i pritom niti jedan od takovih zahtjeva nije zastario sukladno čl. 328. ZOO.

12. Međutim, pokretanje i vođenje postupka kolektivne zaštite ne sprječava osobu kojoj je postupanjem trgovca prouzročena šteta da pokrene pred nadležnim sudom postupak za naknadu štete protiv osobe koja je nedopuštenim postupanjem

prouzročila štetu ili postupak za poništenje ili utvrđivanje ništavosti ugovora koji je sklopljen pod utjecajem nedopuštenog postupanja ili bilo koji drugi postupak kojim će zahtijevati ostvarenje prava koja joj pripadaju na temelju pravila o zaštiti potrošača.

13. Nadalje je valjalo raspraviti pripada li tužitelju status potrošača jer je tuženik u odgovoru na tužbu sadržajno osporio tužitelju status potrošača.

14. Ukazuje se na zaključak usvojen na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanog 23. studenoga 2023. posl. br. Su IV–56/2023-9 koji glasi:

"Na kome je u parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamatna prema jednostranoj odluci banke i valutna klauzula u CHF teret dokaza da tužitelj nema svojstvo potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/2003, 46/2007) i čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/2007, 125/2007)?

U parnicama radi utvrđenja ništetnosti odredaba ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva redovna kamata prema jednostranoj odluci banke i valutna klauzula u CHF tužitelj treba dokazati svoj status potrošača u smislu čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača, a ako banka to osporava, onda je teret dokaza na banci da tužitelj taj status nema."

15. Ukazuje se da čl. 3. toč. 1. Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/03, dalje: ZZZP), određuje da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Čitanjem i proukom ugovora o kreditu koji je tužitelj dostavio uz tužbu proizlazi da je zaključen ugovor o namjenskom kreditu, a da je u čl. 6. ugovora ugovoreno da je namjena kredita kupnja osobnog vozila. Pri tom se ukazuje da nije odlučno je li namjena kredita kupnja osobnog vozila ili stambenog objekta jer iz citirane definicije pojma potrošača proizlazi da je odlučna okolnost svrha zbog koje se sklapa predmetni ugovor pri čemu ista nije ograničena na samo određeni predmet ugovora kao stambeni objekt.

16. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko sadržaja sporne odredbe kredita te statusa potrošača sud je saslušao tužiteljicu. Iz iskaza tužiteljice danog na ročištu dana 13. travnja 2026. proizlazi da nakon što joj se predočava preslika ugovora na listovima 42-45 spisa, potvrđuje da je to ugovor koji je potpisala. Željela je kupiti automobil Fiat Punto i našla ga je u autokući Fiat Commerce na Jankomiru. Može reći da se sve odvijalo u autokući. Naime, uopće nije imala mogućnost izbora niti banke niti valute. Može reći da su taj auto pronašli koji je bio star 8 mjeseci i bio je bitno povoljniji od novog automobila i zato su ga htjeli kupiti. Njima su ponudili taj kredit, nisu nudili niti jedan drugi kredit. Njima je kamata tada bila povoljna i rata im je bila odgovarajuća. Može reći da im nitko nije objasnio što znači valutna klauzula, valutni rizik ili promjenjiva kamatna stopa, ali su to općenito znali jer su dizali kredit za kuću. Pojašnjava, suprug je dizao kredit za kuću u eurima. Nikad nisu išli u banku, sve se odvijalo u autokući. Ne sjeća se da bi im netko dao letke, brošure ili da je bilo plakata u kojima bi se objašnjavala valutna klauzula, valutni rizik ili promjenjiva kamatna stopa. Nisu pregovarali o sadržaju kredita. Može reći da je taj automobil dala svom sinu i to je bilo 2017. Može reći da je taj automobil koristila za osobne potrebe, za prijevoz do posla, prijevoz djece i slično. Nije navedeno vozilo nikad davala niti u najam ili zakup, nije s njim taksirala, nije prevozila robu niti je na bilo koji način obavljala gospodarsku djelatnost.

17. Sažimajući u bitnom iskaz tužiteljice proizlazi da je automobil kupila za osobne potrebe, za osobni prijevoz, da s istim nije obavljala trgovačku ili drugu gospodarsku djelatnost niti ga je davala u zakup ili najam, da nije pregovarala o uvjetima ugovora i nitko ju nije informirao o valutnoj klauzuli.

18. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužiteljice nije ničim doveden u sumnju.

19. Naime, tuženik nije predlagao nikakve dokaze kojim bi tužiteljici osporio status potrošača sukladno gore iznesenim zaključcima. Teret dokaza da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila u svrhu koja je namijenjena njenom zanimanju, odnosno njenoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti je na tuženiku pa kako tuženik na tu okolnost nije predložio provođenje bilo kakvih dokaza, niti takva činjenica proizlazi iz provedenih dokaza, to sud istaknuti prigovor ocjenjuje neosnovanim. U odnosu na okolnost da je suprug dizao kredit u EUR (pa da bi na temelju navedenog tužiteljica mogla znati što znači valutna klauzula) isto je neodlučno i ne dovodi u pitanje iskaz tužitelja. Nadalje, u odnosu na navod da je tužitelj mogao izabrati kredit u nekoj drugoj valuti valja reći da iz iskaza tužitelja proizlazi da joj nije ponuđen niti jedan drugi kredit, da se sve odvijalo u auto kući i da nikada nije išla u banku, pa je isti navod tuženika neodlučan. Naime, auto kuća nije banka te je općepoznata činjenica da se ne bavi kreditiranjem već prodajom vozila, pa je životno logično i uvjerljivo da ima u ponudi samo jednu vrstu kredita.

20. Slijedom navedenog sud zaključuje da tužiteljica ima status potrošača i da se o uvjetima ugovora nije pregovaralo.

21. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je ZZP, koji odredbom čl. 59. propisuje kako ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a posebno: odredbu o iznosu zajma, odredbu o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se godišnja kamatna stopa može promijeniti, odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti, odredbu o realnim godišnjim kamatama na zajam (efektivnoj kamatnoj stopi), odredbu o pretpostavkama pod kojima realna godišnja kamata na zajam može biti promijenjena, odredbu o iznosu, broju i razdoblju ili datumu otplate pojedinih obroka zajma, odredbu o ukupnom trošku zajma, odredbu o obvezi i uvjetima štednje ili pologa novca, ako je to pretpostavka za odobrenje zajma, godišnji kamatnjak za zajam i kamatnjak za sredstva pologa ako je polog pretpostavka za odobrenje zajma, odredbu o sredstvima osiguranja plaćanja, odredbu o pretpostavkama i postupku raskida ugovora o zajmu. Odredba čl. 81. st. 1. ZZP propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne

odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

22. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakon o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05 – dalje ZOO) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen 7. srpnja 2006. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

23. Iz provedenih dokaza, a imajući vidu naprijed navedene zakonske odredbe, utvrđeno je da su nišetne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu kojim je ugovorena valutna klauzula u CHF (odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu).

24. Naime, navedeni Ugovor je sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvim ugovornim odredbama, čime je tužitelj kao potrošač stavljen u neravnotežan položaj u odnosu na banku. Stoga, po ocjeni ovog suda, sporne odredbe o promjenjivosti kamatne stope predstavljaju nepoštene odredbe u smislu čl. 81. st. 1. ZZP. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

25. Isto tako je utvrđeno da je tužiteljica predmetni Ugovor o kreditu zaključila bez prethodnog pregovaranja s tuženikom o odredbi kojom je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak te bez da se tužiteljici prethodno objasnilo, informiralo i upozorilo na eventualne rizike promjene valute CHF za koju je kredit bio vezan. Predmetni Ugovor o kreditu je unaprijed sastavljen prema obrascu tuženika, a odredbe istog koje se odnose na valutnu klauzulu u valuti CHF nisu bile dovoljno jasne. Tuženik je bio dužan informirati tužiteljicu o valutnoj klauzuli i skrenuti joj pažnju na parametre o kojima ovisi kretanje tečaja švicarskog franka u nadolazećem razdoblju otplate kredita, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj omogućiti da pristane na takve odredbe, a što tuženik nije učinio. Stoga je ugovaranje takvih odredbi imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja. Osim toga, iz navedenih presuda donesenih u postupku zaštite kolektivnih interesa proizlazi da je postupanje tuženika po pitanju valutne klauzule, unutar kolektivne tužbe

i njezinog puta zaštite, riješeno na način da je utvrđeno kako tuženik nije na transparentan način informirao potrošače o riziku intervalutarnih promjena vezanih za švicarski franak, a koji je bio neusporedivo veći u odnosu na takav isti rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za EUR. Iz navedenih odluka proizlaze utvrđenja prema kojima odredbe u kojima se glavnica veže za CHF već samim ugovaranjem proizvode neravnotežu između stranaka na teret potrošača, a s obzirom na to da tuženik kao banka prihvaća samo opći rizik valutne klauzule, dok potrošač prihvaća i taj rizik kao i dodatni rizik specifičan za CHF kao valutu utočišta, a ugovorima potrošačima nije dana mogućnost koja bi kompenzirala takve rizike. Takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4 ZOO jer je neizvjesna visina novčanog iznosa kojeg tužitelj mora vratiti tuženiku. Slijedom iznijetoga, sud je utvrdio da su predmetne ugovorne odredbe ništetne u dijelu u kojem je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača pa ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru u smislu naprijed navedenih odredbi ZPP. Slijedom iznijetog, sud je utvrdio da je ništetna odredba Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula u valuti CHF.

27. U ovoj pravnoj stvari tuženik nije stavio materijalnopravni prigovor prijebaja niti je postavio protutužbeni zahtjev niti je stavio prigovor radi prebijanja, stoga sud nije ovlašten niti dužan umanjiti tužiteljevu tražbinu s tzv. potplaćenim iznosima, odnosno negativnim tečajnim razlikama koji se odnose na razdoblje kada je tečaj HRK - CHF bio manji od tečaja HRK - CHF na dan isplate kredita. Ukazuje se da sud odlučuje sukladno čl. 2. st. 1. ZPP, a da je tuženik na izričiti upit suda naveo da ne stavlja navedeni prigovor prijebaja niti protutužbeni zahtjev (list 70 spisa).

28. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323 st. 2 ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist glede plaćanja razlike između iznosa koji bi tužitelj platio po osnovi tečaja CHF na dan isplate kredita i iznosa koji je platio tuženiku po osnovi primijenjenog tečaja na dan plaćanja. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetnih ugovornih odredbi u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO.

29. Odredbom čl. 219. st.1. ZPP propisana je dužnost svake stranke da iznese činjenice i predloži dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

30. Čl. 221a. ZPP-a određuje da ako na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću tvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja.

31. Dužnost je stranaka iznijeti činjenice i predložiti dokazna sredstva prikladna za stjecanje uvjerenja suda u istinitost tvrdnji od kojih zavisi osnovanost

zahtjeva stranke. Ako stranka u tome ne uspije, sud će izvesti zaključak o nedokazanosti, odnosno o neistinitosti njene tvrdnje, pa će njen zahtjev odbiti kao neosnovan. Predlaganjem efikasnih dokaza stranka ostvaruje povoljne izgleda za svoj uspjeh u parnici. Kad sud ne uspije formirati određeno uvjerenje oslanjajući se na slobodnu ocjenu dokaza, tada dolaze u obzir pravila o teretu dokazivanja (čl. 221a. ZPP-a). Ta pravila u osnovi obvezuju sud uzeti kao nedokazanu onu tvrdnju za čiju istinitost stranka koja se na određenu činjenicu poziva u svoju korist, nije bila u stanju pružiti dovoljno odgovarajućih dokaznih sredstava.

32. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva izveden je dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Darku Prpiću iz Darfin d.o.o.

33. Iz nalaza i mišljenje vještaka od 15. listopada 2025. proizlazi da ukupna razlika s osnove valutne klauzule između anuiteta prema obračunu banke po srednjem tečaju Banke važećem na dan plaćanja u odnosu na anuitete prema obračunu banke po srednjem tečaju Banke važećem na dan isplate kredita iznosi 20.095,19 kn, odnosno po fiksnom tečaju eura (1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 2.667,07 EUR.

34. Na navedeni nalaz i mišljenje tuženik nije imao primjedbi dok je tuženik podneskom prigovorio nalazu i mišljenju vještaka. Tuženik u bitnom ističe da rezultat ništetnosti odredbe ugovora ne može biti stvaranje novog pravnog odnosa kojim se tužitelj stavlja u znatno povoljniji položaj naspram tužitelja i svih drugih korisnika kredita jer se na kredit koji je pretvoren u kunski, sada primjenjuju uvjeti koji su važili za kredite u valuti CHF.

Vještak se očitovao podneskom od 18. prosinca 2025. u kojem je naveo da je nalaz i mišljenje napravio sukladno zadatku postavljenom od strane Naslovnog suda.

U toč. 3. nalaza i mišljenja prikazana je razlika između anuiteta s osnove valutne klauzule ako se uzmu u obzir pozitivne i negativne razlike anuiteta, a prigovori tuženika za vještaka financijske struke predstavljaju pravno pitanje i vještak ostaje pri svom nalazu.

35. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Darka Prpića od 11. travnja 2025. budući da je isti objektivan, logičan i uvjerljiv. Pritom se napominje kako nijedna stranka na isti nije imala primjedbi na taj nalaz i mišljenje vještaka te da u tom pravcu stranke nisu isticala daljnje dokazne prijedloge.

50. Ukazuje se da su stranke na ročištu dana 13. travnja 2026. navele da predlažu glavnu raspravu zaključiti temeljem stanja spisa, dakle razvidno je da su time odustale od bilo kakvih daljnjih dispozicija glede dokaznih prijedloga.

37. Dakle, upravo na temelju nalaza i mišljenja vještaka utvrđeno je da je tužitelj na temelju tužitelja zbog razlike u tečaju CHF na temelju ništetne ugovorne odredbe, a kako je to naprijed izneseno, preplatio tuženiku po predmetnom Ugovoru o kreditu iznos od ukupno 2.667,07 EUR.

38. Na te iznose dosuđene su zatezne kamate i to na pojedinačne iznose navedene u toč. I. izreke ove presude tekuće od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa tuženiku, sukladno tabeliranom prikazu koji je sastavni dio nalaza i mišljenja vještaka, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO, imajući u vidu da tuženik nije bio

savjestan. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 145/23, 155/23; u daljnjem tekstu: ZOO).

39. Članak 1111. ZOO-a, određuje da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi. Članak 1115. ZOO-a, uređujući opseg vraćanja stečenog, određuje da, Kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva.

40. Kako je tuženik utužene iznose primio s obzirom na ugovorne odredbe koje su utvrđene ništetnim, to je, temeljem citirane odredbe ZOO-a, dužan vratiti ih tužitelju. Ugovaranjem srednjeg tečaja kreditora za CHF važećeg na dan isplate pojedine rate, tuženik je sam propustio tužitelja upoznati s parametrima koje je primjenjivao te mogućim rizicima kretanja tečaja, slijedom čega je njegovo postupanje ocijenjeno nepoštenim. Tužitelj ima pravo na zatezne kamate koje teku od slijedećeg dana od dana kada je tuženiku uplatio svaki pojedini anuitet budući da je postupanje tužitelja ocijenjeno nepoštenim.

41. Naime, ništetnost kao posljedica nepoštene ugovorne odredbe nastaje kad nastanu zakonski razlozi za ništavost. Ništavost djeluje ex tunc, konkretno od samog sklapanja ugovora pa su gore opisane nepoštene odredbe ugovora kao nepoštene odredba ništetne od samog početka od kada je ugovorena pa tužitelj ima pravo od tuženika zahtijevati povrat svih naplaćenih iznosa u onom razdoblju u kojem je tuženik ništetnu odredbu koristio.

42. Po tuženiku istaknuti prigovor zastare nije osnovan.

43. Zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, kako je to propisano odredbom čl. 215. ZOO-a.

44. Kao što je naprijed navedeno presudom Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-1401/12 od 4. srpnja 2013., koja je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018., u odnosu na koju je revizija odbijena odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske posl. br. Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019., utvrđeno da je tuženik povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak sve suprotno odredbama čl. 81., čl. 82. i čl. 90. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj 96/03; u daljnjem tekstu: ZZP) u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 6. kolovoza 2007., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. suprotno odredbi čl. 96. i čl. 97. ZZP/07.

45. Kao što je naprijed navedeno Visoki trgovački sud RH donio je pravomoćnu presudu u kolektivnom sporu u kojem je utvrđena povreda prava potrošača od strane tužene između ostalog i u dijelu vezanom za nedopuštenost sklapanjem ugovora o kreditu koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe

ugovaranjem valute uz koju je vezana glavnica švicarski franak, kakav je bio ugovor o kreditu sklopljen između ovdje stranaka 22. studenog 2006. a koja presuda je postala pravomoćna 14. lipnja 2018., to se ima smatrati kako vjerovniku odnosno tužitelju pravo na zahtjev za isplatu s tog osnova teče zapravo od tog datuma.

46. Osobito se ukazuje na stav zauzet na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/22) održane 31. siječnja 2022. broj: Su-IV-33/2022-2 i to objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF.

47. U tom smislu na sjednici je postavljeno pravno pitanje:

„Od kada počinje teći zastarijevanje u slučaju restitucijskih zahtjeva koji su posljedica utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi kredita u CHF, tj. da li od pravomoćnosti presude(a) povodom kolektivne tužbe (sukladno Rev-2245/17) ili od pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u svakom pojedinom slučaju (sukladno pravnom shvaćanju Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020.“

48. U odgovoru su doneseni slijedeći zaključci:

1. Pravna shvaćanja izražena u presudi br. Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. i sjednici Građanskog odjela br. Su-IV-47/2020-2 od 30. siječnja 2020., nisu uzajamno proturječna, naprotiv, međusobno se podupiru i dopunjavaju.

2. Presuda u predmetu Rev-2245/2017-2 donesena je povodom izvanredne revizije i daje odgovor na pravno pitanje: „Predstavlja li tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava podnesena sukladno čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača (NN, br. 79/2007, kako je izmijenjen - ZZP/07) tužbu definiranu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima (NN, br. 35/05, kako je izmijenjen - ZOO) odnosno radnju vjerovnika kojoj ZOO daje učinak prekida zastarnog roka?“

49. Odgovor na ovo pitanje glasi: „Prema shvaćanju revizijskog suda pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO/05 te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.,,

50. Pravno shvaćanje na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. doneseno je povodom spornih pitanja o zastari restitucijskih zahtjeva u slučaju utvrđenja ništetnosti ugovora općenito, neovisno od već postojećeg utvrđenja o pravnim učincima tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (iz Rev-2245/2017-2).

51. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.“

52. Ako je ništetnost ustanovljena, kao u ovom slučaju već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača, neovisno od (naknadnog) utvrđenja ništetnosti sadržajno istovjetnih ugovornih odredbi kredita u CHF odnosno kredita u kunama s valutnom klauzulom u CHF u svakom pojedinom slučaju, a povodom individualnih parnica potrošača u kojoj se oni pozivaju na pravne učinke presude donesene u postupku kolektivne zaštite.

53. Zaključak iz točke 4. odnosi se na pravne posljedice tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (kredit u CHF odnosno kredit u kunama s valutnom klauzulom u CHF) i stranke (tuženike) iz tog postupka.

54. S obzirom na navedeno ocjena je ovoga suda, a sve i s obzirom na činjenicu da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate koja mu je uzrokovana postupanjem tužene, to je ocjena ovoga suda da se u konkretnom slučaju početak tijeka zastare za isplatu tužiteljima stečenog bez osnove u odnosima prema tuženoj ne vezuje uz sam trenutak kada je došlo do povećanja imovine na strani dužnika – banke već od trenutka pravomoćnosti presude donesene u kolektivnom sporu.

55. Tužiteljica je zahtjev za isplatu prema tuženiku s osnove ništetnih odredbi o valuti postavila u roku od 5 godina od pravomoćnosti gore navedene predmetne odluke, s obzirom na to da je tužbu kojom zahtijeva povrat onoga što je tuženik stekao po osnovu ništetne odredbe podnijela ovome sudu putem sustava za komunikaciju sa sudovima elektronskim putem 13. lipnja 2023. to proizlazi da je njezin zahtjev za isplatu podnesen unutar zastarnog roka od 5 godina.

57. Nadalje, neosnovani su prigovori tužitelja da je zastara nastupila u odnosu na preinačeni tužbeni zahtjev jer sukladno pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Su-IV-123/2024-5 od 27. svibnja 2024. proizlazi da u slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove moguća i dopuštena (a što ista jest kako je već obrazloženo u točki 3. obrazloženja), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.

56. Slijedom navedenog to je razvidno da u konkretnom slučaju nije protekao petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove temeljem čl. 225. ZOO.

62. U odnosu na prigovor tuženika da rezultat ništetnosti odredbe ugovora ne može biti stvaranje novog pravnog odnosa kojim se tužitelj stavlja u znatno povoljniji položaj naspram tužitelja i svih drugih korisnika kredita jer se na kredit koji je pretvoren u kunski, sada primjenjuju uvjeti koji su važili za kredite u valuti CHF valja reći da je predmetni prigovor neosnovan. Naime, sud odlučuje u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva sukladno čl. 2. st. 1. ZPP. Budući da je sud kao prethodno pitanje sukladno čl. 12. ZPP utvrdio djelomičnu ništetnost predmetne ugovorne odredbe i to u dijelu u kojem su ništetne ugovorne odredbe ugovaranjem valute uz koju je vezana

glavnica švicarski franak to je po ocjeni ovog suda vještak pravilno sačinio nalaz kako je naprijed izneseno.

U odnosu na prigovor tuženika je javni bilježnik sukladno čl. 57. Zakona o javnom bilježništvu morao strankama objasniti smisao i posljedice pravnog posla valja reći da tuženik pogrešno razumijeva i tumači navedenu zakonsku odredbu. Naime teleološkim tumačenjem navedene zakonske odredbe ovaj sud zaključuje da javni bilježnik prije svega strankama mora objasniti što je javnobilježnički akt i koje posljedice proizvodi a posebno rastumačiti da potvrđena privatna isprava ima snagu ovršnog javnobilježničkog akta, dakle da takva potvrđena privatna isprava predstavlja ovršnu ispravu. Ističe se da niti jednim zakonom ili propisom ne postoji obveza javnog bilježnika tumačiti strankama sve ugovorne odredbe.

57. Obzirom da je tužbeni zahtjev već iz gore obrazloženog razloga valjalo prihvatiti, sud se, vođen načelom ekonomičnosti i koncentracije postupka, proklamiranim čl. 10. ZPP nije upuštao u daljnju ocjenu navoda stranaka, te dokaza koji nisu posebno obrazloženi, jer ne bi doveli do promjene odluke u ovoj pravnoj stvari.

58. Odluka o trošku tužitelja temelji se na članku 154. st. 1., 154. st. 2. i čl. 155. ZPP-a te Tarifi o nagradi i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj 138/23 i 107/25; dalje: Tarifa), a sukladno vrijednosti predmeta spora i troškovniku tužitelja. Tako je tužitelju priznat trošak sastava tužbe od 14. lipnja 2023. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. toč. 1. Tarife), zastupanja na ročištu 17. veljače 2025. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), sastava podneska od 3. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu 13. travnja 2026. u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 9. toč. 1. Tarife) te trošak pristupa na ročište radi objave u iznosu od 100 eura (Tbr. 9 toč. 3. Tarife), odnosno ukupno 900,00 eura, što uvećano za 25% PDV-a (225,00 eura) iznosi 1.125,00 eura. Tužitelju je priznat i trošak predujma za vještačenje u iznosu od 250,00 eura odnosno tužitelju je priznat ukupni parnični trošak u iznosu od 1.375,00 eura te je naloženo tuženiku nadoknaditi tužitelju parnične troškove u navedenom iznosu.

59. Na dosuđeni trošak parničnog postupka tužitelju pripada i zakonska zatezna kamata tekuća od presuđenja do isplate, temeljem primjene odredbe čl. 151. st. 3. ZPP po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a. Stoga je valjalo presuditi kao u točki II. izreke ove presude.

60. Tužitelju nisu priznati troškovi sastava podneska od 14. veljače 2025. jer istim dostavlja punomoć, a što je trebao dostaviti uz tužbu stoga takav trošak ne može ići na teret tuženika. Nadalje, tužitelju nije priznat niti trošak sastava podneska od 21. ožujka 2025. u iznosu 50,00 eura kojim tužitelj dostavlja dokaz o uplati predujma jer isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka budući da je nepotrebno dostavljati potvrdu o izvršenim uplatama s obzirom da računovodstvo suda u spis predmeta dostavlja obračunski list kao dokaz da je predujam uplaćen, dakle navedena uplata vidljiva sudu kroz obračunski list. Nadalje, tužitelju nije priznat trošak zastupana na ročištu 8. svibnja 2025. budući da je isto određeno zato jer tužitelj nije izvršio uplatu predujma na vrijeme, dakle zbog propusta tužitelja, stoga ne može ići na teret tuženika, a nije mu priznat ni trošak sastava podneska od 18. veljače 2026. budući da se istim očituje na navode tuženika iz odgovora na tužbu, a što je mogao ili na ročištu 17. veljače 2025. ili u podnesku od 3. ožujka 2026., stoga navedeno također ne može ići

na teret tuženika. Slijedom navedenoga, valjalo je odbiti tužitelja sa preostalim zahtjevom za troškovima ovog postupka i odlučiti kao pod toč. III. izreke presude.

61. S obzirom na to da je tužiteljica u cijelosti uspjela s postavljenim tužbenim zahtjevom pod toč. I. izreke presude, valjalo je odbiti tuženika sa zahtjevom za naknadu troška parničnog postupka s pripadajućim zateznim kamatama i odlučiti kao u toč. IV. izreke presude.

62. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci presude i rješenja.

U Zagrebu 25. svibnja 2026.

Sudac:
Berislav Zaninović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po pun
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-806aa**

Kontrolni broj: **0b4a9-7bc40-574fc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.